

Kronens Stigning til Pari, men det bliver ikke overdrevent meget. Jeg vilde gerne, man skulde se paa, at vi har faaet denne stærke Gældsforøgelse. Det, der nu skal til, for at vi, om jeg saa maa sige, kan faa Bund under Statens Finanser, er, at vi stadig er nøjeregnende med de Udgifter, der tages op paa Finansloven, og at vi ikke tager flere Opgaver op, end vi allerede har, men snarere lader nogle falde, og endelig, at vi holder op med at stifte Gæld, i hvert Fald naar der ikke er Tale om Laan, som kan forrente og afdrage sig selv gennem de Foretagender, for hvis Skyld der laanes. Det nytter jo ikke, at vi afdrager 14—16 Mill. Kr. om Aaret, naar vi samtidig laaner det samme og undertiden noget mere; hvis vi derimod planmæssigt afdrager 14—16 Mill. Kr., maaske op til 20 Mill. Kr., om Aaret, svinder Gælden jo Aar efter Aar, og hvis vi saa samtidigt afholder os fra at laane, undtagen naar vi er sikre paa, at de Penge, vi laaner, kan forrente og afdrage sig selv, tror jeg, Staten kan faa Bund under sin Økonomi. Det er meget muligt, vi vil blive stillet overfor Forhold, hvor vi synes, det vilde dog være udmærket og behageligt, om vi kunde gøre det eller det, men saa maa vi virkelig udskrive Skatter, hvis vi vil have det gjort, vi kan ikke blive ved at vælte Ansvaret over paa Eftertiden.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard gjorde en Bemærkning om, at den Nedsæringspolitik, der blev ført sidste Vinter, ikke havde nedbragt Budgettet ret meget, nemlig kun med en Snes Millioner, ligesom der havde været en lignende Nedgang det foregaaende Aar; det Budget, som den tidligere Finansminister havde forelagt, var paa 340 Mill. Kr., og nu var der et Budget, som med de Udgifter, man kunde vente kom til, vilde blive paa 320 Mill. Kr. Der var altsaa kun Tale om en Nedgang paa 20 Mill. Kr. ligesom forrige Aar, sagde det ærede Medlem. Men det ærede Medlem Hr. Dahlgaard ved jo godt, at dette ikke er nogen helt rigtig Oplysning, thi i det Budget, som blev forelagt af den forrige Finansminister, var der, til Trods for at han fremstilles som den, der kom med den ærlige Finanslov, en betydelig Brist, nemlig den, at Statens Virksomheder var opført med betydeligt større Indtægter og Overskud, end de overhovedet kunde indbringe. Derfor maatte den nu siddende Regering regne med en Udgift paa 14—15 Mill. Kr. mere, og det maa det ærede Medlem Hr. Dahlgaard tage Hensyn til, naar han vil foretage en Sammenligning. Det ærede Medlem sagde ogsaa, at der var foretaget en meget

stor Afskrivning paa Gælden. Det er rigtigt, Gælden er gaaet ned med saadant noget som 81 Mill. Kr. i den Tid, men det er ikke, fordi den daværende Finansminister udviste større Sparsommelighed paa de almindelige Budgetter, han opsparede slet ikke de Penge, og det ved det ærede Medlem ogsaa godt, det var kun en ringe Del deraf. Nej, han benyttede for det første en Ekstraskat til at afbetale de 40 Mill. Kr. til Landmandsbanken med, og han indvandt 35 Mill. Kr. ved Kursgevinst paa et Laan, som var stiftet af den tidligere Finansminister, og som var indrettet saaledes, at der kunde spares, naar Kronen gik op i Pari. Det er, som sagt, ikke et Beløb, som den da siddende Finansminister har indvundet ved en særlig sparsommelig Husholdning, aldeles ikke. Han havde omtrent laant lige saa meget, som han havde afbetalt, men han sparede saadant noget som 6 Mill. Kr., og det er naturligvis meget godt, at det er blevet opsparet, men det er jo ikke noget saa overvældende, naar vi regner med, at vi normalt aarligt skal afdrage noget over 15 Mill. Kr. Jeg synes derfor ikke, der er nogen særlig Grund til at berømme i dette Tilfælde. Den tidligere Minister har altsaa ikke vist særlig Sparsommelighed eller særlig dygtig Administration af Statens Finanser, han har haft en Ekstraskat og en Kursgevinst, som enhver anden vilde kunne have faaet, og naar vi tager ekstra Formue- og Indkomstskatter og Forbrugsskatter til bestemte Formaal, saa kan det naturligvis lade sig gøre.

Der er fra forskellige Sider, navnlig fra Socialdemokratiet, men ogsaa fra de Radikale, hævdet, at den nu siddende Regering og det nuværende Regeringsparti har været særlig haardhændet overfor den sociale Lovgivning. Det ærede Medlem Hr. Stauning sagde, at det var fra de fattigste, der var taget, de fik mindre — det skal jeg senere gøre en Bemærkning om —, men det ærede Medlem Hr. Dahlgaard mente ogsaa, at der var faaret haardhændet frem. Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard kom ogsaa med en Bemærkning om, at naar vi i 1920 havde en Udgift til Statsgældens Forrentning paa 60 Mill. Kr., saa svarede det i Virkeligheden til 90 Mill. Kr. nu. Men naar man regner paa den Maade, saa maa den nuværende Aldersrentoudgift paa 70 Mill. Kr. ogsaa forhøjes med disse 50 pCt., altsaa til op imod 100 Mill. Kr. Det er derfor kun rimeligt, at man foretager en Nedsærning, der nogenlunde passer til den Krone, vi har, og det er altsaa ikke rigtigt, at de sociale Udgifter er skaaret ned under, hvad der